

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Χ' ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΙΑΡΑ
(ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΤΗ)

Ὁ Χατζῆ-Ἀνδρέας Κριαρᾶς (1765—1872) ὁ ἐξ Ἀνωπόλεως τῶν Σφακίων, υἱὸς τοῦ Ἐμμ. Νομικοῦ ἢ Κριαρᾶ καὶ τῆς Κατίγκως Βλάχου, ἀδελφῆς τοῦ ἐθνομάρτυρος Ἰωάννου Δασκαλογιάννη, εἶναι εἷς τῶν ὀλίγων πρωτεργατῶν τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἐμποροπλοίαρχος κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1800—1821 ἐποχὴν, διετήρει παλαιοὺς δεσμοὺς μὲ ὄλους τοὺς Ἕλληνας πατριώτας τῆς Ὀδησοῦ, τῆς Τεργέστης, τῆς Βιέννης, τῆς Ὑδρας καὶ τῆς Καλαμάτας. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων φιλικῶν τῆς Ὀδησοῦ, ὢν φίλος τοῦ Ἐμμ. Ξάνθου καὶ τοῦ Σίμου Μπερτουμέ. Ὅτε ἐκηρύχθη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὁ Κριαρᾶς ἐψηφίσθη ὡς πρόεδρος τῆς πενταμελοῦς Ἐπαναστατικῆς Ἀρχῆς, μετὰ τοῦ Πρωτοπαπᾶ Σφακίων Γεωργίου, τοῦ Ἰω. Ψαρρουδάκη, τοῦ Χ. Σ. Βουρδουμπᾶ, τοῦ ἱατροῦ Πωλιουδάκη καὶ τοῦ Σ. Παπαδάκη. Ἐπὶ Ἀφεντούλη καὶ ἀρμοστείας Τομπάζη, διετέλεσεν Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Ὑπῆρξεν ὁ πρωτεργάτης τῆς ἐκ Κρήτης ἀποπομπῆς τοῦ Ἀφεντούλη καὶ ἦτο ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἰω. Κωλέτη. Τὸ ἔτος 1830 ὁ Κριαρᾶς ἐγκατεστάθη εἰς Σύρον. Ἐκεῖ διετέλεσε μέλος τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Κρήτης, καὶ εἶτα πρόεδρος τῆς ἐν Σύρῳ ὑπὲρ τῶν Κρητῶν Ἐπιτροπῆς, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν ἀνεψιὸν του Μίνωα Μπογιατζόγλου. Εἰς βαθύτατον γῆρας—107 ἐτῶν—ἀπεβίωσεν ἐν Σύρῳ, κηδευθεὶς δημοσίᾳ δαπάνῃ, ὡς φέρων τὸ ἀνώτατον Ἀριστεῖον τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821 καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον, ἐκφωνηθέντος ἐπικηδείου παρὰ τοῦ λογίου Ἀρχιεπισκόπου Σύρου Ἀλεξάνδρου-Λυκούργου καὶ τοῦ δικηγόρου Χατζηδάκη. Ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Κριαρᾶς ἐπροστάτευσε τὸν εἰς Σύρον καταφυγόντα ὡς πρόσφυγα Κ. Βενιζέλον, ἠτύχησε δὲ νὰ γνωρίσῃ νῆπιον τὸν κατόπιν Πρωθυπουργὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον¹.

Προκειμένης τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1841 (Χαιρέτη) ὁ τότε καθηγητῆς τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Μισαήλ Ἀποστολίδης ὁ ἀπὸ Χανίων, ἔγραψεν εἰς τὸν Κριαρᾶν καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ συμμετάσχῃ τοῦ ἀρχομένου ἀγῶνος. «Διότι, — τοῦ ἔγραφε, — ἡγηθεὶς σὺ τῆς Ἐπαναστάσεως πρὸ δεκαετίας, θὰ ἦτο περίεργον νὰ μὴν δεχθῆς καὶ νῦν νὰ βοηθήσῃς τὸν ἐντιμον ἀγῶνα...».

¹) Βλέπε Ἐφημερίδα «Ἐρμούπολις» Σύρου, ἀρ. φ, 413 τῆς 23. 11. 1872, ἐν Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ.

Ὁ Κριαρᾶς ἀπήντησεν, εἰς τὸν μετὰ ἱκανὰ ἔτη γενόμενον καὶ Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Μισαήλ, διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς του, λίαν ἐνδιαφερούσης ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, λόγῳ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐν πολλοῖς προσομοιαζουσῶν πρὸς τὰς σημερινάς².

Ἐν Σύρῳ τῇ 18 Μαρτίου 1841

Πανιερώτατε Δέσποτα!

Ἡ ἐπιστολή σου τῆς 15ης Φεβρουαρίου, μὲ εὖρεν ἀσθενοῦντα, καὶ οὕτω πῶς, δὲν ἠδυνήθην νὰ δώσω ἀπόκρισιν ἐν καιρῷ τῷ πρέποντι. Ταύτην, σπεύδω νὰ δώσω σήμερον διὰ χειρὸς τοῦ γαμβροῦ μου Χαράλ. Βορδουμπάκη³, ὅστις προλαβόντως ἔγραψε καὶ εἰς τὸν Ροῦσον⁴ καὶ εἰς τὸν Πωλογεωργάκη διὰ νὰ ἀνοίξουν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀντικρῦσαι τὴν σημερινὴν κατάστασιν.

Μοὶ γράφεις, Πανιερώτατε, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀγνοῶ τὴν κίνησιν, ἀλλ' ὅτι πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ κινήθῃ καὶ νὰ παρακινήσω μάλιστα καὶ ὄλους τοὺς συμπατριώτας μου, ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Πατρίδα, νὰ κινήθουν ὄλοι, διότι οἱ ἄλλοι δὲν θέλουν νὰ κινήσουν ἂν δὲν κάνουν τὴν ἀρχὴν οἱ Σφακιανοί. Ἡ Πανιερότης σου, ἃς μοὶ ἐπιτρέψη μὲ ὄλον τὸ σέβας ὅπερ ὀφείλω εἰς τὸ ἀξίωμα σου νὰ εἶπω τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν· αὕτη δὲ εἶναι, ὅτι οἱ Σφακιανοὶ ἔπραξαν, παντοῦ ὅπου εὐρέθησαν κατὰ τὴν μεγάλην Ἐπανάστασιν, πάντοτε τὸ καθῆκον των. Καὶ τί ἀπεκόμισαν; Ὑβρεις καὶ θυσίας καὶ οὐδὲν ἄλλο. Οἱ Σφακιανοὶ ἠγῆθέντες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν πρῶτοι, διότι οὐδεὶς ἐκίνει ἂν αὐτοὶ δὲν ἐσηκῶνοντο πρῶτοι, εἶδον τὰς περιουσίας των νὰ καταστρέφονται καὶ τὰ καλύτερα τέκνα των νὰ γίνονται βορὰ τοῦ κατακτητοῦ. Ὅπως δὲ ὄλοι γνωρίζουν, ὅπου καὶ ἂν εὐρέθησαν, οὐδεμιᾶς βοήθειας ἔτυχον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Κρητας, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων. Πῶς λοιπὸν θέλετε σήμερον νὰ ξεσηκωθοῦν πάλιν πρῶτοι αὐτοί; Ἐγὼ θὰ ἔλεγον νὰ συνεννοηθοῦν πρῶτα μὲ ὄλους τοὺς πρώτους τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν καὶ ἀφοῦ δεχθοῦν νὰ ξεσηκωθοῦν ὄλοι, νὰ ὑπογράψουν ἕνα σύμφωνον καὶ τότε μάλιστα, οἱ Σφακιανοὶ νὰ σηκωθοῦν ἀμέσως καὶ πρῶτοι. Ἀλλὰ νὰ

²) Βλέπε σχετικὴν ἀλληλογραφίαν, εἰς Γενικά Ἀρχεῖα Κράτους, ἐν Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν, φάκελλος Ἀρχείου Πάνου Κορωναίου, ἀρ. 3/1841.

³) Ὁ Χαράλαμπος Βορδουμπάκης (1810—1899) ἦτο υἱὸς τοῦ Χ' Στρ. Βορδουμπᾶ. Ἐσπούδασε εἰς Παρισίους Νομικὰ καὶ ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων παλαιῶν δικηγόρων τῆς Σύρου. Ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Χ' Α. Κριαρᾶ, Κατίγκω καὶ ἀπεβίωσεν εἰς Σύρον εἰς βαθύ γῆρας. Ἡ Κατίγκω Κριαρᾶ—Βορδουμπάκη, ἐσπούδασε δι' ἐξόδων τῆς τὸν πολιτευόμενον Χαρ. Πωλογεωργῆν.

⁴) Ἐννοεῖ τὸν Ροῦσον Βορδουμπᾶν, ἀδελφὸν τοῦ Χ' Στρ. Βορδουμπᾶ, μέλους τῆς Καγκελαρίας Σφακίων.

παροτρύνω ἐγὼ τοὺς συνεπαρχιώτας μου εἰς νέαν αἱματοχυσίαν, καὶ κατόπιν νὰ ἐγκαταλειφθῶσι μόνοι των εἰς τὸν ἀπελπιν ἀγῶνα, οὐδέποτε θὰ πράξω τοῦτο, πρὶν λάβω ἐγγυήσεις ἱκανάς. Ἐπιθυμῶ ὁμως καὶ κάτι ἄλλο νὰ εἶπω, διὰ νὰ δικαιολογήσω διατι δὲν ἀπήντησα μέχρι τοῦδε καὶ εἰς προλαβούσας παρομοίας προσκλήσεις τοῦ κ. Δαμβέργη, ὅστις μὲ ἐπεσκέφθη πρὸ καιροῦ.

Φροεῖ ἡ Πανιερότης σου, ὅτι κατόπιν τῶν τόσων θυσιῶν καὶ μόχθων ἅς κατεβάλομεν, οἱ συνάδελφοί μου εἰς τὴν Καγκελλαρίαν καὶ ἐγώ, κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ Γένους, δὲν θὰ καθίστων πάντα ταῦτα δυνατὴν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης, ὡς ἐγένετο διὰ τὸ λοιπὸν Βασίλειον; Λέγω ναί, διότι οὐδὲν παρελείψαμεν νὰ πράξωμεν καὶ στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς, τελικῶς δὲ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ νικηταὶ καὶ ὄχι οἱ τουρκοαιγύπτιοι. Δυστυχῶς ὁμως ἡ εὐθύνη τῆς ἐκ νέου δουλώσεως τῆς Κρήτης βαρύνει τοὺς Εὐρωπαίους Κυβερνήτας.

Οἱ ξένοι, Πανιερώτατε, δὲν ἠθέλησαν ποτέ, παρ' ὅλας τὰς θυσίας μας, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης. Εἶμαι δὲ εἰς θέσιν νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι μὲ κάθε τρόπον ἠναντιοῦντο εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν καὶ οἱ Ἀγγλογάλλοι καὶ οἱ Ρῶσοι. Ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος, ὅταν εἶδον πόσον καταφόρως παραγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς προστάτας μας αἱ θυσίαι τόσων ἐτῶν, ἠναντιώθην εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Γραμπούσας εἰς τὸν Ἀγαρηνόν, κατόπιν συνεννοήσεως καὶ μὲ τὸν κ. Κανάρη⁵⁾, ἄλλ' εἰς μάτην διότι τὸ σχέδιον ἐπροδόθη εἰς τὸν ἄγγλον στόλαρχον.

Ἡ ἀσυνειδησία τῶν εὐρωπαϊῶν πολιτενομένων, τοῦ Οὐελιγκτῶνος, τοῦ Μετερνίχου καὶ τοῦ Ἀβερδῆνου κετεδίκασαν τὴν τάλαιναν Πατρίδα εἰς τὴν λαιμητόμον, καὶ οὕτω πῶς διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀσυνειδησίας κατέπεσεν ὁ φοβερός οὐτις τῆς Ἑλλάδος προμαχῶν τῆς Μεσογείου, ὃν μὲ τοσαύτας θυσίας ἐδημιουργήσαμεν μιὰ δρᾶξ Σφακιανῶν ἐν ἀρχῇ⁶⁾ καὶ εἶτα ὅλοι οἱ Κρηῖτες ὁμοῦ.

Τὰ συμφέροντα τῶν ξένων δὲν θέλουν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης καὶ σήμερον. Χάριν τῶν ὑλικῶν καὶ μόνον συμφερόντων τούτων πρὸς τὸν Σουλτάνον, δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑπαγάγῃσι καὶ πάλιν τὴν τλήμονα Κρήτην, ἀγωνισθεῖσαν ὀλόκληρον δεκαετίαν σκληρῶς ὑπὲρ τοῦ

⁵⁾ Εἰς τὸ πραξικόπημα τοῦτο ἦτο σύμφωνος καὶ ὁ πυρπολητὴς Κωνσταντῖνος Κανάρης, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ παρὰ τοῦ Κυβερνήτου Ι. Καποδιστρίου διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Φρουρίου τῆς Γραμβούσης, τὸν προμαχῶνα αὐτὸν τῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821, ὃν μὲ μεγάλας θυσίας κατέλαβεν διὰ στρατηγήματος τὸ ἔτος 1825 ὁ ἐξ Ἡρακλείου Παχυνανδρουλῆς.

⁶⁾ Ἐννοεῖ τοὺς ὀλίγους Σφακιανούς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Καγκελλαρίαν τῶν Σφακίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμποροπλοιάρχους, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἐκήρυσαν τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 εἰς Σφακιά.

δικαίον καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, εἰς τὴν πρώτην σκληρὰν δουλείαν.

Τοῦτο αὐτὸ θὰ πράξωσι καὶ σήμερον, μετὰ δέκα ἀκόμη ἔτη. Νέον αἷμα θὰ χυθῆ καὶ πάλιν ἄνευ σκοποῦ καὶ ἀποτελέσματος, διότι ἡ διπλωματία θὰ ἐναντιωθῆ εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διὰ τὴν Ἑνωσιν. Ταῦτα γράφω εἰς τὴν Πανιερότητά σου διὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν «ψυχράν», ὡς γράφεις, σιάσιν μου εἰς τὸν προκείμενον νέον ἀγῶνα, ὃν θεωρῶ ἄφρονα, ἄπελπιν καὶ καταστρεπτικὸν διὰ τὴν ἤδη κατεστραμμένην Κρήτην, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐπισιτήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἡγουμένων τῆς κινήσεως, εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ἐξαγριωθῆ ὁ Σουλτάνος ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ἄνευ θετικοῦ ἀποτελέσματος.

Ὡς πρὸς ἐμέ, Πανιερώτατε, σοὶ λέγω ὅτι δὲν ἀναπαύομαι εἰς τὰς δάφνας τῶν δεκαετῶν πολέμων καὶ θυσιῶν ὑπὲρ τοῦ Γένους, ἀναλώσας καὶ περιουσίαν καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους εἰς τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα. Ἀρκοῦσαν πικρίαν μὲ ἐπότισαν οἱ ὀλιγορήσαντες εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς θυσίας, οἵτινες τῶρα ἀναπαυόμενοι εἰς τὸ Ἀνάπλι ἐκτιοξεύουσι μύδρους ἐναντίον τῶν Σφακιανῶν, οἱ ὅποιοι ἂν δὲν ἔδρον τότε, οὔτε ἐπανάστασις οὔτε ἄλλο τι θὰ ἐγίνετο. Ἰσως δὲ ἀκόμη οὔτε ἐλεύθερον Βασίλειον θὰ ὑπῆρχε σήμερον, διότι ἡμεῖς εἰς τὴν Κρήτην ἀπησχολήσαμεν ἐπὶ τοσοῦτα ἔτη χιλιάδας καὶ μυριάδας τουρκοαιγυπτίων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐνέπιπτον ἄλλως εἰς Πελοπόννησον μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα. Δὲν καταδέχομαι κἄν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ὕβρεις τῶν εἰς Ἀνάπλι. Οὐδὲν πλέον ἐπιθυμῶ, οὔτε ἐπαίνους, οὔτε δόξαν μοὶ εἶναι ἀρκετὸν ὅτι ἔπραξα τὸ καθῆκον μου καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διὰ τοῦτο, διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα εὐτυχία ἀπὸ τὸν πολίτην ὁ ὅποιος τὰ κοινὰ διαχειριζόμενος, πράττει τὸ καθῆκον του ἀπέναντι τοῦ Γένους κατὰ συνείδησιν.

Καὶ πῶς δὲν γνωρίζουν αἱ θεομαὶ κεφαλαί, ὅτι κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς Εὐρώπης παρεστάθη καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Κρήτης; Αὐτὸς λοιπόν, καὶ διότι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ νικηταὶ καὶ διὰ τὰς θυσίας ἡμῶν, παρέστησε κατ' ἐξουσιοδότησιν τὰ δίκαιά μας καὶ ἐζήτησε νὰ περιληφθῆ καὶ ἡ τάλαινα Κρήτη εἰς τὸ Βασίλειον. Νομίζει δὲ ἡ Πανιερότης σου, ὅτι ἦτο μικρὰ ἢ πικρία καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς ἦν ἡσθάνθημεν ἡμεῖς οἱ νικηταί, ὅταν εὐρέθημεν πρὸ τῆς κατηγορηματικῆς ἀρνήσεως τῶν Εὐρωπαίων νὰ ἱκανοποιήσωσι τὸ δίκαιόν μας;

1) Ἐννοεῖ τὸν κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Νεοφύτου Οἰκονόμου γράψαντα, εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου, Ζαχαρίαν διδάσκαλον τὸν ἐπιλεγόμενον Πρακτικίδην.

Πῶς ζητοῦσι λοιπὸν νῦν αἱ θερμαὶ κεφαλαί, μετὰ τόσῳ αἷμα ὅπερ ἐχύθη, νὰ ἀποδυθοῦν εἰς νέον ἀγῶνα, μόνον δὲ διὰ νὰ θρονησωμεν νέα θύματα; Καὶ βεβαίως, ἡ καρδία μας, παρ' ὅλα τὰ γηρατεῖα*, αἰσθάνεται ἀκμαίας δυνάμεις διὰ δρᾶσιν, ἀλλ' ἡ φρόνησις μᾶς συγκρατεῖ, διότι τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν, οἱ ὅποιοι ἀσυνειδήτως μᾶς ἐθυσίασαν; Εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ μὴν μετανοήσουν διὰ τοῦτο, διότι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἀγαρηνοῦ πολλὰ θὰ τοῖς στοιχίσῃ.

Χαιρετίζω τὴν Πανιερότητά σου κ. Μιχαήλ, μὲ τὴν εὐχὴν νὰ ἀκροασθοῦν τὴν γνώμην τοῦ γέροντος Κριαρά οἱ φυγομαχήσαντες τοῦ Ἀναπλιοῦ, διὰ νὰ μὴν θρονήσῃ καὶ ἄλλο αἷμα ἢ Κρήτη, καὶ ἑκατόμβας θυμάτων, διότι ὁ χρόνος δὲν ἐπέστη ἀκόμη διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Τὴν γνώμην ταύτην ἀσπάζεται καὶ ὁ ἐδῶ κ. Χίλλ καὶ ὁ Βαφειδάκης, ὁ ὅποιος μάλιστα ἔγραψε προλαβόντως εἰς τὸν κ. Χάλην καὶ λοιπούς.

Τῆς Πανιερότητός σου ἀφοσιωμένος καὶ πρόθυμος φίλος, κατασπαζόμενος τὴν δεξιάν σου.

ΧΑΤΖΗ-ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΡΙΑΡΑΣ

*) Ὁ Κριαρᾶς, ὅτε ἔγραφε τὰ ἀνωτέρω, ἦτο 76 ἐτῶν. Οὗτος ἀπεβίωσεν εἰς Σῦρον εἰς ἡλικίαν 107 ἐτῶν, πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του, διότι ἠνωχλεῖτο εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἀκούων κλειδοκύμβαλον, τὸ ὅποιον ἔπαιζεν εἰς παρακείμενον δωμάτιον τῆς οἰκίας του, ἡ νύμφη του Ἄννα Κ. Νάζου, σύζυγος τοῦ υἱοῦ του Ἐμμ. Ἄ. Κριαρά, πολλάκις δὲ εἶχε παρατηρήσει ταύτην διὰ τοῦτο. Εἰς μίαν παρομοίαν στιγμὴν, ὁ Κριαρᾶς, ὑποστὰς κρίσιν λόγῳ καὶ τῆς ἡλικίας του, διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ σφακιανοῦ ἀκολούθου του Μπελιβανάκη καὶ ἠτύχοκτόνησε.

ΙΩ. Δ. ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΣ